

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μία φορά, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ τὴν Πόλι πέρα κάποιος ἐκ μέρους τοῦ Χαμίτ μᾶς ἤλθ' ἐδῶ μιὰ μέρα γιὰ νὰ διαπραγματευθῆ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη τὸ πῶς σ' ἐμᾶς τὰ Γιάννινα μπαξίσι νὰ τὰ κάνη. Κι' ὁ Δεληγιάννης τῶν θυρῶν ἐρημητικῶς κλεισμένων τὰς συζητήσεις ἤρχισε μὲ τὸν ἀπεσταλμένον κι' ἐκεῖ ὁποῦ 'κοντεύαμε, βρὲ Περικλῆ, μὲ τρόπο νὰ βάλωμε τὰ Γιάννινα 'στὸ χέρι δίχως κόπο, δὲν ξέρω πῶς ἐφύσηξε μαίστρος τραμουντάνα κι' ἔχασ' ἡ μάννα τὸ παιδί και τὸ παιδί τῆ μάννα, μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἡμέρα μεσημέρι ἐχάσαμε τὰ Γιάννινα καθὼς και ἄλλα μέρη.

Π.—Βρὲ τείναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές;

Φ.— Εἶν' ἓνα παραμῦθι, ὁποῦ δὲν ἔγινε γνωστὸν ἀκόμα εἰς τὰ πλήθη και σοῦ τὸ λέγω σήμερα κι' ἐσένα Περικλέτο, γιὰ νὰ τὸ μάθης νὰ τὸ λές κι' ἂν θέλῃς ἄκουσέ το.

Π.—Γιὰ πές μου το, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα.

Φ.—Μὰ μὴ μὲ κόβῃς, Περικλῆ, 'στοῦ λόγου μου τὴ φόρα, ἀλλοιῶς θὰ γάσης ἄδικα κι' αὐτὸ τὸ παραμῦθι, ποῦ εἶναι πρὶο περίεργο ἀπὸ πολλὰ συνήθη και ἀπὸ τὴν Π ε ν τ ἄ μ ο ρ φ η κι' ἀπὸ τὴ Σ τ α χ τ ο π ο ὕ τ α και σὰν τὰκούσης θὰ μοῦ πῆς «μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα;»

Π.—Λοιπὸν γιὰ πές το, Φασουλῆ, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.

Φ.—'Ενῶ λοιπὸν ἐφρόντιζε ὁ τότε Δεληγιάννης νὰ βάλωμε τὰ Γιάννινα μὲ τρόπο εἰς τὸ χέρι, χωρὶς ἡ ἄτιμη Φραγκιὰ καθόλου νὰ τὸ ξέρη, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος μαζί μὲ τὸν Τρικούπη εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν Χαμίτ ἐγίνηκαν κουνουπι.

Π.—Γιὰ ἐξηγήσου πρὶο καλά και δὲν καταλαμβάνω.

Φ.—'Απεσταλμένους ἔστειλαν κι' οἱ δῶ εἰς τὸν Σουλτάνο γιὰ νὰ χαλάσουν τῆς δουλειαῖς τοῦ Θεοδωρῆ ἐκείναις κι' οἱ Ἕλληνες ρεντίκολα νὰ γίνουν και τζορτζίναις. Ὁ ἓνας ἦτον βουλευτῆς κι' ὁ ἄλλος δικηγόρος, μὰ πῶς σ' ἐφάνη, Περικλῆ και τοῦ καπνοῦ ὁ φόρος;

Π.—Τί λές, μωρέ;

Φ.— Εἰς τὸ ἐξῆς, καῦμένε Περικλέτο, θὰ πέρῃς τσιγαρόχαρτο μαζί μὲ τὸ πακέτο και τοῦτο μεταρρῦθμισις μοῦ φαίνεται μεγάλη...

Π.—'Αμμὲ τὸ παραμῦθι σου δὲν θὰ τὸ πῆς, χαμάλη

Φ.—Σιγὰ σιγὰ, βρὲ ἀδελφέ, ὑπομονὴ δλίγη.

Π.—Τὸ φλέγμα σου, βρὲ Φασουλῆ, μὰ τὸ σταυρὸ μὲ πνίγει.

Φ.—Λοιπὸν 'στὴν πόλι ἐφθασαν οἱ δῶ ἀπεσταλμένοι και κατὰ τύχη ἀπαντοῦν 'στὸ δρόμο ἐν' Ἀρμένῃ... Ὁρα καλή, κὺρ τσελεπῆ.—Καλῶς τοὺς ἀφεντάδες... κι' εὐθὺς τοῦ εἶπαν τό και τό και τοῦδωσαν παραδες. Και ὁ Ἀρμένῃς ἐφυγε και πάει, πάει, πάει και τέλος πάντων ἐφθασε ἀπάνω 'στὸ Σεράι. Κτυπῆ τὴν πόρτα, τίποτα... Σουλτάνο δὲν εὐρίσκει,

γιὰτι αὐτὸς ἐχάιδεψε μιὰ νέα Ὀδαλίση.

Π.—Λοιπὸν και τί ἀπέγινε;

Φ.— Καθὼς καταλαβαίνεις, ὥρα πολλὴ ἐπρόσμενε ὁ φουκαρᾶς Ἀρμένῃς, ὡς ὅτου τέλος ὁ Χαμίτ χαρούμενος ἐφάνη και ὁ Ἀρμένῃς ἔσκυψε και τεμενᾶ τοῦ κάνει κι' εὐθὺς τοῦ λείι τό και τό, τί τρέχει και δὲν τρέχει και ὁ Χαμίτ ἐκστατικὸς 'στὰ λόγια του προσέχει. Κι' ἀκόμα τὴν κουβέντα του δὲν τὴν καλοτελειόνη, ὅταν ὁ ἐνδοξος Χαμίτ δὲν ξέρω πῶς θυμόνη και τοῦ πετᾶ τοῦ ναργιλῆ τὸ ἀργυρὸ μαρκουῦτσι και ὅ,τι ἄλλο ἔτυχε, παντοῦφλα ἡ παπούτσι και τὸν Ἀρμένῃ ἐξαφνα τὸν βάζει 'στὸ κунηγι και ὁ Ἀρμένῃς ἰστριψε και ὅπου φύγη φύγη.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.— Δὲν ξέρει ὁ Χαμίτ τί διάολο νὰ κάνη και πιάνεται 'στὸ ὕστερο μετὰ τοῦ Δεληγιάννη κι' ἔτσι χαλάσαν ἡ δουλειαις μ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι και οὔτε κᾶν τὰ Γιάννινα δὲν βάλαμε 'στὸ χέρι κι' ἐμείναμ' ὅπως εἶμαστε, βρὲ Περικλῆ, προτῆτερα κι' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

Π.—Και ποῦ τὸ διάβασες, μωρέ, αὐτὸ τὸ παραμῦθι;

Φ.—Εἰς τὸν Αἰῶνα, Περικλῆ...

Π.— Τί λές, βρὲ κακοήθη;

Φ.—'Ελπίζω κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτὸ σπουδαῖα νὰ διαβάσω, και θάλλθω πάλι νὰ 'στὰ πῶ νὰ σὲ διασκεδάσω.

Π.—Και ἡ ἀντιπολίτευσις λοιπὸν συνεννοήθη, ἡ μήπως εἶναι και αὐτὸ κανένα παραμῦθι;

Φ.—Συνεννοήθη φαίνεται, γιὰτι κι' ὁ Δεληγιάννης, ποῦ ζοῦσε εἰς τὴν Κηφισσιὰ ὡς εἶδος μπαξεβάνης, προχθὲς ἀπὸ τὴν ἐσοχὴν περιχαρῆς κατέβη κι' ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα νὰ καταρητορεύη.

Π.—Κι' ἀπὸ τὴν συνεννόησιν σὰν τί καλὸ ἐλπίζεις;

Φ.—Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου τὰς φρένας μου συγχύζεις. Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Περικλῆ και ἄλλοτε πολλάκις, ἡ ὁ Τρικούπης κυβερνᾶ ἡ και ὁ Θεοδωράκης, νὰ μὴ ζητῆς ἐκ μέρους μου διὰ κανένα κρίσιν, διότι θέλω διφυῆς νὰ φαίνωμαι τὴν φύσιν, νὰ ἔχω δύο χρώματα, νὰ εἶμαι εἶδος κρᾶμα, ἀντιπολιτευόμενος κι' ὑπουργικὸς συνάμα, τῆς Ὁ ρ α ς λάρτης ἐνθερμος, ἀλλά και τοῦ Αἰῶνος και νὰ δουλεύω και θεῶ και Μαιμωνᾶ συγχρόνως.

Π.—'Ορσε λοιπὸν γιὰ ὅλ' αὐτὰ πέντ' ἔξη μὲς 'στὴ μούρη, γιὰτι παραγαῖδούρεψες, ξετσίπωτο γαῖδουρι.

— — —

Ὁ Γιάννης ὁ Πολύβιος ἐκ τῆς Καππαδοκίας, ὁ πρῶτος 'στὴν συζήτησιν κι' εἰς τὰς φιλονεικίας, ὑπέστη τὴν ἐξέτασιν τῆς Νομικῆς ἐσχάτως κι' ἀνεγνωρίσθη παμψηφεί σπουδαῖος ἀβουκάτος.